

JACOLA EMMA

Clasa a VII-a B

Școala Gimnazială nr. 2, Videle

Jud. Teleorman

Coordonator: prof. Cristina Căpățîna

Întrebări

Te-ai întrebat vreodată

De ce ziua vine?

E pentru că vrea alături să îți fie,

Prin razele de soare, căldură, energie,

Și cu lumină-n suflet, curat să te știe.

Te-ai întrebat vreodată

De ce norii-s pe cer?

Pentru ca tu să poți urca la el.

Prin aripi crescute din faptele-ți de bine,

El e, din zi în zi, aproape iar de tine.

Te-ai întrebat vreodată

De ce vântul adie?

E pentru ca, în lunecare, alături

De nervurile frunzei, de apă și de flori,

Să ne ofere blânde și calde mângâieri.

Te-ai întrebat vreodată

De ce ploaia vine?

E pentru că vrea alături să ne fie,

De stânci, de apă, de oameni și de flori,

Să le șteargă mereu amarele dureri.

Timpul

Să evadăm din rutină,
Să punem întrebări:
Ce este timpul?
Încotro ne-ndreptăm?
Poate fi timpul vreodată oprit?
Este un bun de preț sau nimic?

El tace și trece,
Dar știe răspunsul:
Lunecând pe nervurile frunzelor,
Ne-aduce caldă odihnă,
Ca să vindece răni
Și să-nflorească surâsul.

El e trecut, prezent, viitor.
El este al nostru-nțelept sfătuitor.
E maleabil, tăcut, universal,
Un senior medieval, nu un vasal.

Destinul unei frunze

Pe nervurile frunzei, adânc se-așterne liniștea cerului.
Fiecare fir de vânt e un gând ce se pierde,
Fiecare strop de rouă este o lacrimă ce se șterge.
În mângâierea frunzei se aud pași de lumină.
Ea simte cum soarele a atins-o cu brațe delicate,
Iar când acesta dispare, frunza suspină rar în noapte.
Și în fiecare răsuflare pare că șoptește
Că viața e un susur, un loc de-altă poveste.
Chiar dacă-n toamna târzie, în vânt ea va cădea,
Știe că un bun început destinul-i va urma.
Și-acceptă odihna sub cerul cel adânc,
Și învață să piară, dar tot are în gând
Că-n nervurile ei se ascunde speranța,
Că-n timpul de apoi va dăinui viața.

Timpul

Timpul se-ntinde, ca o mare lină,
Curgând în largi valuri, fără de oprire.
Fiecare clipă, ca o stea divină,
Își lasă amprenta-n a mea fericire.

Secunde furate în zbor lin, tăcut,
Eterne ecouri din lumea uitată.
În spate, trecutul se-nfășoară mut,
Iar viitorul - ascuns de-o perdea fermecată.

Timpul e ceasornic: roți ce nu se-ntorc,
Se joacă cu noi, ne șterg bine pașii.
Dar în fiecare zâmbet, în al nostru dor,
Sunt eternități, infinit, coloșii...

El nu se oprește, nici nu mă întreabă,
Mă poartă prin viață, cu un pas rapid.
În clipe de liniște, îl prindem degrabă,
Ca strop, o fărâmă, vis nemărginit.

Natura

Natură, tu, vastă, tăcută și mare,
Cu munți înălțați spre cerul curat,
Cu ape dansând în jocul lor soare,
Și vânturi iubind tot ce-i firii dat...

Lunca înverzită cu flori tot mai rare,
Și păduri adânci, tot mai gânditoare,
Răspândesc parfum în ceas aurit,
Și, seară de seară, se cufundă-n vid.

Cântă mici cinteze-n ramuri de stejar,
Rândunica mângâie fin orizontul.
Fiecare frunză este un tipar,
Acorduri nestinse, așteptând momentul.

Tu, natură blândă, mereu în schimbare,
Îmi ești azi în suflet un fir de lumină.
În inima ta găsesc veșnic salvare,
O cale cu liniște, o lume divină.